

Arrest

nr. 219 510 van 5 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
in haar hoedanigheid als voogd voor X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid als voogd voor X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. LECOMPTE *loco* advocaat S. MICHOLT, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 5 november 2015 België is binnengekomen, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 6 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 16 februari 2016 werd een voogd aangesteld door de dienst Voogdij van de FOD Justitie.

1.3. Op 23 oktober 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 23 oktober 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 06/11/2015

Overdracht CGVS: 05/04/2016

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Pashtou machtig is, op 7 september 2016 van 14.05 uur tot 18.11 uur en op 23 mei 2017 van 14u00 tot 17u10. Uw voogd mevrouw Wasile Ivanova woonde beide gehoren volledig bij. Uw advocaat meester Micholt liet zich op 7 september 2016 door meester Depotter en op 23 mei 2017 door meester Vanderschaeghe vervangen.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashai van origine te zijn. U bent zo'n vijftien jaar geleden geboren in het subdorp Titin Kala van het dorp Amla, district Dara-i-Nur van de provincie Nangarhar. U liep vier jaar school. Daarnaast zorgde u voor de koe en deed u boodschappen voor uw gezin.

Uw vader werkte als gevechtspiloot voor het Afghaans leger en was gestationeerd op de luchthaven van Kabul. Op een dag werd u gekidnapt door leden van de taliban. Drie dagen werd u door de taliban vastgehouden tot u op een ochtend vrijgelaten werd en naar huis terug keerde. U vernam dat de taliban u had vrijgelaten nadat uw vader hen verzekerd had dat hij zijn werk voor de overheid had stopgezet. In werkelijkheid had uw vader zijn functie als piloot niet opgegeven. De dag van uw vrijlating bracht uw vader u naar Jalalabad waar hij u voorstelde aan een smokkelaar, die u naar Europa bracht. Na een reis van twee maanden kwam u op 5 november 2015 in België aan. Op 6 november 2015 verklaarde u zich vluchteling.

U legt geen stukken neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS 7/9/2016 p.2; CGVS 23/5/2017 p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u geen geloofwaardige verklaringen kunt afleggen over uw levensomstandigheden en familiesituatie in Afghanistan, noch dat u doorheen uw kennis uw voorgehouden verblijf in Afghanistan aannemelijk kunt maken.

Er moet worden vastgesteld dat uw voorstelling van uw leven in Afghanistan niet door uw verklaringen ondersteund kan worden. U vertelt dat u in Afghanistan school liep, voor de koe zorgde en boodschappen deed voor het gezin (CGVS 7/9/2016 p.9; CGVS 23/5/2017 p.2). Daarnaast werd uw leven bepaald door de landbouwgemeenschap waarvan u deel uitmaakte en de afwezigheid van uw vader die u in Kabul als helikopterpiloot werkte (CGVS 23/5/2017 p.8; CGVS 7/9/2016 p.23). Tot slot geeft u aan dat u door het gebrek aan contact met het thuisfront geen documenten kan aanreiken die uw identiteit en verblijf in Afghanistan kunnen staven (CGVS 7/9/2016 p.7). Aan al deze elementen die u en uw leven in Afghanistan vorm gaven kan ernstig getwijfeld worden.

Vooreerst kunnen uw verklaringen over uw schoolcarrière in Afghanistan geenszins overtuigen. Zo is het opvallend dat u verschillende verklaringen aflegt over de naam van uw school. Hoewel u op het CGVS stelt dat u enkel aan de Amla highschool studeerde, die onder geen andere naam bekend is, klonk het bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog dat u aan de Ahmad Shah Baba school studeerde. Als u op uw tegenstrijdige verklaringen gewezen wordt komt u niet verder dan een eenvoudige ontkenning (CGVS 7/9/2016 p.9,11,12; Verklaring DVZ punt 11). Ook verklaart u eerst dat u drie dagen voor de taliban u had meegenomen net voor uw vertrek uit Afghanistan stopte met naar school gaan, terwijl u later beweert dat u reeds anderhalve maand of twee maanden voor uw vertrek was gestopt (CGVS 23/5/2017 p.6; CGVS 7/9/2016 p.9). Het einde van uw schoolloopbaan in Afghanistan kan u evenmin correct ten opzichte van de schoolkalender situeren. Het begin van het schooljaar kan u enkel aan de hand van de maand ramadan aangeven. Na de maand ramadan zou de school van start gaan, zo beweert u (CGVS 23/5/2017 p.9). Dat u de eerste schooldag situeert ten opzichte van een maand die elk jaar op een ander moment gevierd wordt is erg merkwaardig. In 2014 en in 2015 werd de ramadan respectievelijk van 29 juni tot 29 juli en van 18 juni tot 16 juli gehouden. De voorstelling dat het schooljaar aanvatte na de maand ramadan valt niet te verzoenen met uw bewering dat er in de zomer drie maanden vakantie werden georganiseerd ter afsluiting van het schooljaar (CGVS 7/9/2016 p.11-12). Uw voorstelling dat u toen u – afhankelijk van uw verklaringen – begin september of begin tot half juli stopte met naar school gaan en de examens van het eerste semester nog niet hadden plaats gevonden strookt niet met uw bewering dat het schooljaar omstreeks de herfst van start zou gaan en dat in de drie zomermaanden de school gesloten was (CGVS 7/9/2016 p.11).

Over de vakken die u in uw laatste volledige schooljaar ontving kan u evenmin eenduidige verklaringen afleggen. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS werd u gevraagd naar de vakken die u in de derde graad kreeg. Vier of vijf vakken, zo gaf u aan, waarvan u zich toen wiskunde, uw moedertaal Pashai en “de andere levenswijze” kon herinneren (CGVS 7/9/2016 p.11). Als u dezelfde vraag tijdens uw tweede gehoor gesteld wordt luidt het antwoord dat u veel vakken had waarvan u er zich vijf kunt herinneren; wiskunde, Pashtou, religie, koran en sport. Het vak Pashai, zo zegt u nu, had u niet in de derde graad (CGVS 23/5/2017 p.6,7). Aangezien u naar eigen zeggen nauwelijks in de vierde graad studeerde zou u hoewel u destijds slechts zo’n dertien jaar oud was een goed beeld mogen hebben van de vakken die u aangeleerd kreeg en zeker of u al dan niet het lezen en schrijven in uw moedertaal bijgebracht werd.

Uw verklaringen over het schoolgebouw waar u les kreeg kunnen evenzeer niet overtuigen. Zo beweert u dat u les kreeg in tenten tot de opening van een nieuw schoolgebouw. In werkelijkheid kregen de jongens voor de verwezenlijking van het nieuwe gebouw les in de meisjesschool in plaats van in tenten zoals u beweert (CGVS 7/9/2016 p.11). Indien u daadwerkelijk in de Amla High school student was zou u – ongeacht uw leeftijd – moeten weten in welke accommodatie u les kreeg. Tevens kan u het weinig intensieve karakter van uw scholing onvoldoende duiden. Het valt immers op dat u de periode dat u school liep niet alleen erg in de tijd beperkt maar ook vooral uw aanwezigheid op school als zeer fragmentarisch omschrijft. Nochtans beweert u dat uw vader het belang vond dat u voldoende geschoold was aangezien hij voor u eveneens een carrière als piloot voor ogen had. Het is merkwaardig dat hoewel uw vader wilde dat u studeerde en er bij zijn thuiskomst telkens op aandrong u en uw moeder de instructie van uw vader zomaar in de wind sloegen en u – zo zegt u – gewoon uw zin deed (CGVS 23/5/2017 p.6; CGVS 7/9/2016 p.10). Deze situatie staat haaks op het gegeven van de patriarchale Afghaanse maatschappij. U verklaart immers dat u niet ging als het regende of wanneer er een bomexplosie plaats vond en dat u stopte met school omdat u niet geïnteresseerd was (CGVS 23/5/2017 p.4). Als u gevraagd wordt of er in uw dorp Amla bomexplosies gebeurden antwoordt u bevestigend. Een voorbeeld van een bomexplosie in Amla kan u evenwel niet geven, waardoor uw onregelmatige schoolgang enkel lijkt te berusten op uw gebrek aan interesse (CGVS 23/5/2017 p.4).

Evenzo is het verwonderlijk dat u ondanks uw vaders interesse in uw scholing u slechts op latere leeftijd in de school ingeschreven werd. Hoewel u toegeeft dat kinderen vanaf zeven jaar naar school kunnen gaan was u ongeveer tien jaar oud toen u voor het eerst naar school ging. Uw argumentatie dat uw vader u eens naar school meenam maar dat u afgewezen werd omdat u te jong was staat haaks op uw uitspraak dat naar school gaan vanaf zeven jaar mogelijk is (CGVS 7/9/2016 p.10). Als u op deze bevinding gewezen wordt kan u er geen verklaring voor aanreiken (CGVS 7/9/2016 p.10). Uw beeld van een korte en erg onregelmatige schoolcarrière lijkt evenmin verenigbaar met uw activiteiten op Facebook. U beweert immers dat u het lezen en het schrijven in het Pashai niet en in het Pashtou niet meer machtig bent (CGVS 7/9/2016 p.10). Deze uitspraak botst op de vaststelling dat u op Facebook in deze talen communiceert, zoals hieronder verder uiteengezet wordt.

Hoewel er steeds rekening moet gehouden worden met uw jonge leeftijd op het moment van uw vertrek uit Afghanistan zou u desalniettemin in staat moeten zijn om een cruciaal element in uw dagelijks leven in Afghanistan als uw scholing aannemelijk te maken.

Naast het zorgen voor de koe en het vrijblijvend naar school gaan vertelt u dat u inkopen deed voor uw familie. Ook over deze activiteit kan u geen geloofwaardige verklaringen afleggen. U geeft aan dat u tomaten, zout, ajuinen en al het andere dat niet door uw vader in bulk aangekocht werd ging halen. Gevraagd hoeveel een charak tomaten kostte beweert u dat het voor 30 of 40 (Pakistaanse) Qaldar van de hand gedaan werd (CGVS 23/5/2017 p.7). Op de vraag of 30 à 40 qaldar voor een charak tomaten niet heel goedkoop is, past u uw antwoord aan en bekent u dat u geen idee heeft hoe zwaar de courante gewichtsmaat charak precies is. Andere Afghaanse gewichtsmaten zijn u eveneens vreemd (CGVS 23/5/2017 p.7). U stuurt uw verklaringen dan ook bij en zegt dat u niet vroeg om een bepaald gewicht aan tomaten maar om een bepaald bedrag in tomaten om te zetten (CGVS 23/5/2017 p.7). Aangezien u zelf aangeeft dat de prijzen schommelen betekent deze werkwijze dat u nooit met de precieze hoeveelheid die voor uw gezin nodig was thuis kwam (CGVS 23/5/2017 p.7). Dit is weinig geloofwaardig. Als u vervolgens gevraagd wordt de kleuren van de munten van 1,2 en 5 Qaldar en van het briefje van 10 Qaldar te beschrijven noemt u de munten van 2 en 5 grijsachtig maar kan u de kleuren van de munt van 1 en het briefje van 10 niet noemen (CGVS 23/5/2017 p.7-8). Opnieuw doen bovenstaande vaststellingen niet alleen afbreuk aan uw beschreven levenssituatie maar eveneens aan uw verblijf op het Afghaanse platteland nabij de Pakistaanse grens.

Evenzeer zou u voldoende informatie moeten hebben over uw directe leefwereld. Hoewel u naar eigen zeggen in een landbouwgemeenschap leefde is uw kennis van de landbouw volledig onbestaande (CGVS 23/5/2017 p.2). Nochtans geeft u aan dat u zeer regelmatig uw scholing verwaarloosde om gras te verzamelen voor de koe en om inkopen te doen (CGVS 23/5/2017 p.2). Aldus kwam u regelmatig in de ruimere omgeving van uw huis en zou u een basiskennis over het landbouwbedrijf in uw regio opgedaan mogen hebben. Als u echter gevraagd wordt iets meer te vertellen over de teelt van rijst – een van de gewassen die de landbouwers van uw dorp verbouwen - moet u toegeven dat u daar helemaal niets over kunt vertellen (CGVS 23/5/2017 p.2). Gevraagd welke gewassen u in de lente aantrof op de velden laat u de vraag onbeantwoord en beweert u dat u te jong was om het verschil tussen de verschillende seizoenen en hun namen te kennen (CGVS 23/5/2017 p.2). Deze vergoelijking kan niet overtuigen. Niet alleen werd er in de vraagstelling uitdrukkelijk verwezen naar het huidige seizoen waardoor een besef van de juiste benaming van het seizoen niet nodig was om de vraag te kunnen beantwoorden, ook kan u er geen geloof worden gehecht aan uw bewering niet op de hoogte te zijn van de seizoenen. Hoewel er sowieso vragen kunnen gesteld worden bij uw bewering dat een veertienjarige jongen die in een rurale regio zou wonen de seizoenen niet zou kunnen herkennen en benoemen, toont u zelf de onjuistheid van uw bewering aan door zowel in uw eerste als in uw tweede gehoor op het CGVS spontaan gebeurtenissen in een welbepaald seizoen te situeren (CGVS 23/5/2017 p.10; CGVS 7/9/2016 p.11-12). Uw antwoord lijkt dan ook niets meer dan een poging om uw gebrek aan kennis over de landbouw achter een verzonnen excuus te verbergen.

Vervolgens werd er gepeild naar uw kennis van een drukke periode voor een landbouwgemeenschap, met name het oogstseizoen. Over het oogstseizoen weet u te zeggen dat het oogstseizoen plaats vond wanneer het [gewas] klaar was om geoogst te worden en herhaalt u dat u de seizoenen niet bij naam kent (CGVS 23/5/2017 p.5). Daarnaast kan u wel aangeven dat een machine de tarwe van de rest scheidde (CGVS 23/5/2017 p.5). Als daarop nogmaals aangedrongen wordt om uw kennis over het telen van gewassen ten toon te spreiden besluit u dat u er niets over kan zeggen (CGVS 23/5/2017 p.9). Aangezien u zelf nooit op het land heeft gewerkt en gezien uw jonge leeftijd kan er geen uitgebreide kennis over de teeltwijzen van u verwacht worden.

Over een beperktere kennis zou u als lid van een landbouwgemeenschap en wiens dagelijks leven bijgevolg omringd werd door landbouwactiviteiten wel moeten bezitten. Uw gehele gebrek aan landbouwkennis wijst er derhalve op dat u uw leven niet in een rurale regio als Dara-i-Nur hebt doorgebracht.

Evenmin wenst u op uw familienetwerk en uw contacten met uw familie en vrienden in Afghanistan licht te laten schijnen. U beweert dat u één Facebookaccount heeft. Deze pagina maakte u in poging om het verloren gegane contact met uw familie in Afghanistan te herstellen (CGVS 23/5/2017 p.2,3). U gebruikt uw Facebookpagina evenwel niet vaak en slaagde er tot nog toe niet in contact te nemen met uw familie (CGVS 23/5/2017 p.3). Als u gevraagd wordt uw Facebooknaam op te schrijven slaagt het CGVS er niet in een account onder deze naam terug te vinden (CGVS 23/5/2017 p.9). Nadat u een wijziging in de naam aanbrengt komen er vijf lege accounts met de opgegeven naam overeen. U bevestigt dat u noch een profielfoto, noch enige inhoud aan uw Facebookpagina toevoegde (CGVS 23/5/2017 p.9). Het mag verbazen dat u indien u een account aanmaakte om uw familie terug te vinden u niet probeerde om deze pagina zodanig te personaliseren zodat uw familie of vrienden in Afghanistan uw foto zouden herkennen en ze niet enkel moeten gissen dat u schuil gaat achter de naam in Latijns schrift.

Deze vaststelling is des te frappanter omdat het CGVS twee Facebookpagina's terugvond die wel foto's van u bevatten. Onder de namen "Fawad Fawad Fawad" en "Fawad Ali" zijn twee Facebookaccounts waar niet alleen een profielfoto en andere foto's van u maar ook vele Facebookvrienden en commentaren huizen. U bevestigt dat de foto's van u zijn, maar ontkent dat de Facebookpagina's van u zijn. De foto's heeft u op Instagram gepost en u weet niet hoe ze op Facebook terecht zijn gekomen, zo zegt u. Dit is geen ernstige verklaring. Uw uitleg dat iemand uw foto's van Instagram haalde, er Facebookprofielen onder uw voornaam mee aanmaakte, er vervolgens vriendschapsbanden mee aanging en er reacties van uw vrienden mee uitlokte is allerm minst geloofwaardig (CGVS 23/5/2017 p.3). Als u erop gewezen wordt dat de vrienden waarmee u op de foto staat actief zijn op de Facebookaccounts zonder dat ze u van deze 'valse' accounts op de hoogte hebben gebracht zet u uw ongeloofwaardige denkpiste verder door te beweren dat u niet vaak praat met de vrienden waarmee u op de foto poseert (CGVS 23/5/2017 p.3). Dat er facebookaccounts teruggevonden werden op uw naam, met uw foto's, met verwijzingen naar België zonder dat u een aannemelijke verklaring kan geven voor het bestaan van deze accounts wijst uit dat deze pagina's wel degelijk aan u toebehoren.

Als u een foto getoond wordt van een van uw facebookvrienden ontkent u deze persoon al eerder gezien te hebben (CGVS 23/5/2017 p.3). Nochtans becommentarieert deze persoon regelmatig uw foto's op Facebook. Ook wanneer u erop gewezen wordt dat deze vriend de naam van uw vader, A. K., draagt – een naam die u toch minder snel zou mogen ontgaan - volhardt u in uw ontkenning (CGVS 23/5/2017 p.3; CGVS 7/9/2016 p.13). Dat u wel degelijk in contact staat met A. K. valt evenwel niet meer te ontkennen wanneer het CGVS moet vaststellen dat de Facebookpagina van A. K. de dag na uw gehoor op het CGVS was afgesloten. Uw aanhoudende ontkenning uw Facebookvriend te kennen in combinatie met het zeer snelle afsluiten van zijn account doet niet alleen vermoeden dat u A. K. in kwestie goed kent maar zelfs dat hij daadwerkelijk uw vader is. Een eenvoudige verwijzing naar zijn account tijdens een gehoor zal niet eender wie aanzetten tot het opgeven van zijn Facebookactiviteit, tenzij u hem nauw aan het hart ligt en het bestaan of de inhoud van de account mogelijks bezwaarlijk is voor uw asielaanvraag.

Bovenstaande bevindingen aangaande uw activiteit op Facebook wijzen er duidelijk op dat u tracht om uw contacten, uw familiesituatie en elementen van uw identiteit voor het CGVS af te schermen.

Aansluitend bij het gebrek aan zicht dat u wilt geven op uw familiaal netwerk dient er eveneens vastgesteld te worden dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat uw vader het beroep van helikopterpiloot uitoefende en uw vader bijgevolg hoofdzakelijk gescheiden leefde van u en uw gezinsgenoten. Zo is het allereerst opvallend dat hoewel u op het CGVS steeds volhoudt dat uw vader piloot is u bij de DVZ liet optekenen dat uw vader bouwingenieur van beroep is (Verklaring DVZ punt 15 A). Verder is het eveneens opvallend dat uw verklaringen over het beroep niet boven een nevel van vaagheid uitkomen. Zo weet u niet hoe uw vader aan zijn functie kwam of wat uw vader van beroep deed voor hij piloot werd (CGVS 23/5/2017 p.8). Wel weet u dat hij studeerde, maar wat of waar hij studeerde weet u dan weer niet (CGVS 7/9/2016 p.17,18). Ook voor de hand liggende informatie zoals of uw vader al dan niet een militair was en een idee van zijn rang heeft u niet (CGVS 7/9/2016 p.23). Meer dan uw povere verklaringen over kenmerken van het werk van uw vader is het veelzeggend dat u geen idee heeft wat het werk van uw vader precies inhoudt. De vraag wat u kan zeggen over de functie van uw vader beantwoordt u tweemaal eenvoudigweg met "niets" (CGVS 23/5/2017 p.8; CGVS 7/9/2016 p.17).

Als u aangemoedigd wordt te vertellen over zijn taken of zijn missies kan u opnieuw niets aanbrengen (CGVS 23/5/2017 p.8; CGVS 23/5/2017 p.22). Een beroep als helikopterpiloot spreekt tot de verbeelding van vele jongens. Dat u desalniettemin zeer vaag moet blijven over het werk van uw vader wijt u aan de zwijgzaamheid van uw vader over het onderwerp. Uw vader wilde u geen informatie geven uit angst dat jullie er met derden over zouden praten (CGVS 23/5/2017 p.8). Deze verklaring is weinig waarschijnlijk. Indien uw vader daadwerkelijk schrik had dat u met anderen over zijn werk praatte mag het verbazen dat hij u in de eerste plaats over zijn functie inlichtte. Dat uw vader u onwetend zou gehouden hebben over zijn functie blijkt evenmin uit uw andere verklaringen. Zo nam uw vader u mee naar zijn werkplaats in Kabul en had hij de wens dat u later in zijn voetstappen zou treden (CGVS 7/9/2016 p.18). De tegenstelling dat uw vader u wilde warm maken voor een beroep als helikopterpiloot maar u er anderzijds niets over wilde vertellen is weinig plausibel.

Naast de vaststelling dat u geen zicht wenst te geven op uw werkelijke levensomstandigheden en netwerk in Afghanistan waardoor u eveneens uw verblijfplaats verborgen wenst te houden kan ook uw kennis over uw district Dara-i-Nur niet overtuigen. Hoewel uw theoretische kennis van de geografie in Dara-i-Nur opvallend goed is kan u geen praktische invulling aan deze kennis geven. Zo valt het op dat u weet dat Dara-i-Nur uit 89 dorpen bestaat en somt u spontaan de subdorpen van Amla op (CGVS 23/5/2017 p.4). Van uw opsomming van acht subdorpen in uw tweede gehoor liet u in uw eerste gehoor echter maar een zwakke afspiegeling optekenen (CGVS 23/5/2017 p.4). Toen kon u amper drie subdorpen noemen (CGVS 7/9/2016 p.26). Een van deze drie subdorpen, Hutkala (of Utkhala) komt niet in uw tweede opsomming voor (CGVS 7/9/2016 p.26; CGVS 23/5/2017 p.4). Het valt daarbij ook op dat wanneer u in uw eerste gehoor gevraagd wordt naar de dorpen die rond Hutkala liggen u uw eigen subdorp noemt naast twee andere dorpen (CGVS 7/9/2016 p.26). Wanneer u dezelfde vraag gesteld wordt in uw tweede gehoor geeft u opnieuw drie namen op. Uw eigen subdorp situeert u nu niet meer naast Hutkala en slechts één naam stemt overeen met uw eerste opsomming (CGVS 23/5/2017 p.6). De bevinding dat u over uw twee gehoren dermate van elkaar afwijkende verklaringen laat optekenen over uw dorp en haar subdorpen vormt samen met de vaststelling dat uw kennis gegroeid is tussenin uw eerste en uw tweede gehoor een sterk aanwijzing dat u niet werkelijk in Amla gewoond heeft, maar wel door studie een zekere kennis van de regio heeft verworven.

Uw vlotte opsomming van de negen hoofddorpen van Dara-i-Nur kan evenmin verhullen dat u de persoonlijke beleving mist om uw verblijf in Dara-i-Nur aannemelijk te maken (CGVS 23/5/2017 p.6). Dat u niet weet hoe het districtscentrum van Dara-i-Nur heet, dat op amper enkele kilometer van Amla ligt en waar u "niet vaak" naartoe ging is veelzeggend (CGVS 7/9/2016 p.6; CGVS 23/5/2017 p.4). Aangezien u Amla in een vlakte omringd door bergen situeert werd u de vraag gesteld welke dorpen dicht bij de bergen liggen. Ook het beantwoorden van deze vraag is een onmogelijke opdracht voor u (CGVS 7/9/2016 p.4). De vraag of men een stroom moet oversteken als je de grote weg neemt van Amla naar het nabij gelegen Qalai Shahi beantwoordt u eveneens foutief (CGVS 23/5/2017 p.7). Sarwar, een dorp dat u vernoemt als een van de negen grote dorpen van Darai- Nur, kan u dan weer slechts vaagweg situeren. "In de richting van de bergen" plaatst u het dorp. Als u op uw eigen uitspraak dat Amla omringd is door dorpen gewezen wordt om de nietszeggendheid van uw antwoord te onderstrepen verlegt u de grenzen van uw scholingsgraad door een kaart te vragen. Aan de hand van een kaart zal u het dorp kunnen situeren, zo maakt u zich sterk. Als uw verzoek in vraag wordt gesteld komt u direct op uw stappen terug door te beweren dat u nog nooit een kaart van Dara-i-Nur zag (CGVS 23/5/2017 p.4,6). Van Atawur, Puri Kala en Sorach Kala drie dorpen in de onmiddellijke omgeving van uw dorp ligt heeft u nog nooit gehoord (CGVS 23/5/2017 p.11; CGVS 7/9/2016 p.24). De dorpen Talki, Najaran en Nasir Qala, die iets verder van Amla liggen, zijn u evenmin bekend (CGVS 7/9/2016 p.5,24,27). De namen Kuz Kunar en Khewa, beiden gebruikt om een district aan te duiden dat slechts een paar kilometer van Amla verwijderd ligt, zeggen u evenmin iets (CGVS 7/9/2016 p.16). Ten overvloede kan er eveneens opgemerkt worden dat u de aan Amla grenzende districten Nurgal en Qarghai en nabij gelegen stad Metharlam evenmin kent (CGVS 7/9/2016 p.16). Dat Achin een van de districten van uw provincie is komt ook niet in u op. U heeft er nog nooit van gehoord (CGVS 7/9/2016 p.26). Doordat er vastgesteld werd dat uw geografische kennis van uw onmiddellijke leefomgeving in Dara-i-Nur tekort schiet kan er ondanks uw jonge leeftijd wel degelijk uit afgeleid worden dat uw voorgehouden verblijf in Dara-i-Nur in twijfel moet getrokken worden.

Voorts valt u ook uw kennis over de prominenten en de gebeurtenissen in Dara-i-Nur te pover uit om geloof te kunnen hechten aan uw verblijf in dit district. Hoewel u beweert dat de taliban naast andere dorpen van Dara-i- Nur ook in uw eigen dorp aanwezig is kan u geen talibancommandant bij naam noemen (CGVS 7/9/2016 p.23,24). Over ouderen of dorpelingen die voorstander van de taliban waren kan u evenmin iets kwijt (CGVS 7/9/2016 p.24). Tevens geeft u aan ook niets over het districtshoofd van Dara-i-Nur te weten (CGVS 7/9/2016 p.5).

De naam van Qari Mirza Mohammad, het districtshoofd van Dara-i-Nur in 2013, zegt u dan ook niets (CGVS 7/9/2016 p.27). Omdat u in het kader van uw onregelmatige schoolgang opwierp dat explosies de kinderen ervan weerhield naar school te gaan werd er ook naar uw kennis van deze incidenten gepest. U vertelt over één incident in een naburig dorp. Daarnaast geeft u aan dat het districtscentrum wekelijks aangevallen wordt (CGVS 23/5/2017 p.4). Gevraagd te vertellen over het grootste incident dat gebeurde in het districtscentrum komt u niet verder dan dat “ze het aanvielen” (CGVS 23/5/2017 p.4). Indien u daadwerkelijk op korte afstand van het districtscentrum woonde en dat deze aanslagen u in die mate ter oren kwamen dat u uw scholing ervoor onderbrak dan zou u uitgebreider moeten kunnen vertellen over deze voorvallen. Bovenstaande bevindingen voegen zich bij de eerder gemaakte vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van uw verblijf in Dara-i-Nur.

Ten slotte zijn u de migratiestromen die Dara-i-Nur kende u ontgaan. Zo is het vreemd dat u niet op de hoogte bent van de migratiebewegingen van en naar Dara-i-Nur. Hoewel u inderdaad te jong was om de massale migratie van Dara-i-Nur naar Pakistan mee te maken was deze door gewelddadige omstandigheden gedwongen verhuis een ingrijpende gebeurtenis voor de lokale bevolking, die ongetwijfeld vele families verscheurde (CGVS 23/5/2017 p.6). Derhalve kan er aangenomen worden dat er ook nu nog duidelijke sporen van deze gebeurtenis voor iedereen zichtbaar zijn. Meer nog dan de verhuis naar Pakistan mag de verhuis van Pakistan naar Dara-i-Nur u in het geheugen gegrift staan. Voor uw vertrek werden er immers in uw dorp terugkeerders uit Pakistan opgevangen. Dat u, zoals u beweert, niet zou gezien hebben dat families uit Pakistan naar Amla terugkeerden en daar opgevangen moest worden is allerminst plausibel (CGVS 23/5/2017 p.6). Ook weet u blijkbaar niet of er in Afghanistan Pashai buiten Dara-i-Nur wonen (CGVS 7/9/2016 p.6). Het vertrek en de terugkeer van een aanzienlijk deel van de bevolking is een ingrijpende gebeurtenis die jarenlang nazindert en doorheen de gesprekken van de lokale inwoners geregeld aangehaald zal zijn. Een zeker besef zou u zelfs als minderjarige hier dan ook van mogen hebben.

Tenslotte werd u de kans geboden om uw verblijf in Dara-i-Nur aannemelijk te maken door zelf allerhande informatie over uw district aan te reiken. Tot zesmaal toe werd u aangemoedigd om concrete informatie over uw regio aan te brengen waaruit kan blijken dat u daar effectief heeft gewoond tot aan uw vertrek. U gaf aan dat de mensen in Dara-i-Nur veel vee hebben, naar de moskee gaan, dat er veel moskeeën zijn waaronder een vrijdagmoskee, dat er een bazaar is in Amla en dat er overstromingen plaats vinden (CGVS 23/5/2017 p.10). In het licht van bovenstaande vaststellingen kunnen de elementen die u aanbrengt onvoldoende getuigen van uw verblijf in Dara-i-Nur.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Dara-i-Nur gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Dara-i-Nur heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over

de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 23 mei 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Desalniettemin bleef u vasthouden aan uw verklaarde verblijf in Afghanistan en wees u op de moeilijkheden die u kende op weg naar België en op uw jonge leeftijd (CGVS 23/5/2017 p.9).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw identiteit, levensomstandigheden en verblijf in Afghanistan worden door het gebrek aan documenten allerm minst weggenomen. Integendeel, u legt geen enkel stuk voor ter staving van uw identiteit, afkomst, vluchtrelaas of reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert verschillende middelen aan, waarin sprake is van een schending van volgende bepalingen:

- artikel 22 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind;
- artikelen 2 en 14 van het Koninklijk Besluit van 22 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
- de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering;
- artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 4, lid 1 tot 3, van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 (medewerkingsplicht);
- de zorgvuldigheidsplicht;
- artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker vat het eerste, tweede, derde, vierde, vijfde en zesde middel samen als volgt:

“Verzoeker is minderjarig en geniet aldus bijzondere bescherming. Het hoger belang van het kind moet primeren bij het onderzoek van de asielaanvraag. Het voordeel van de twijfel dient in de meest ruime zin toegepast te worden. Dit is in de bestreden beslissing niet het geval.”

“Verzoeker heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht door te antwoorden op de gestelde vragen en de nodige documenten voor te leggen. Louter op basis van het feit dat verweerder het relaas van de verzoeker niet gelooft, besluit zij ten onrechte dat aan de medewerkingsplicht verzaakt werd.”

“Verzoeker heeft gegronde redenen om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin op basis van zijn afkomst en zijn vrees voor de Taliban.”

“Verzoeker heeft een extra kwetsbaar profiel omwille van zijn jonge leeftijd als persoon “of fighting age”. Verweerder bracht dit niet in rekening.”

“Verzoeker heeft een extra kwetsbaar profiel omwille van het feit dat zijn vader militair is. Verweerder bracht dit niet in rekening.”

“Verzoeker heeft minstens recht op subsidiaire bescherming aangezien hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.”

- Ten eerste stelt verzoeker dat hij minderjarig is. Hij werd geboren op 30 november 2002 en is bijgevolg minderjarig. Verzoeker is nog maar 14 jaar oud. Hij geniet aldus bijzondere bescherming op grond van artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag. Dit artikel wordt geciteerd en bepaalt dat kinderen die de status van vluchteling hebben aangevraagd bijzondere bescherming dienen te genieten.

Het Koninklijk Besluit van 22 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft verschillende concrete garanties ingebouwd voor de behandeling en beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming van minderjarigen. Artikel 14, § 4, bepaalt dat het hogere belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissaris-generaal en zijn ambtenaren moeten leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkel manier hoe en waar de bestreden beslissing rekening zou hebben gehouden met het hoger belang van het kind. Uit bovenstaand artikel volgt nochtans dat deze overweging primordiaal is. Dat op geen enkele manier in de bestreden beslissing terug te vinden is hoe en waar bij de beoordeling rekening werd gehouden met dit hoger belang van het kind, is dan ook een manifeste inbreuk op de motiveringsplicht.

Daarnaast houdt de correcte behandeling van een verzoek om internationale bescherming van een minderjarige ook in dat het principe van ‘het voordeel van de twijfel’, zoals dit in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet werd opgenomen op een ruime manier wordt toegepast. De commissaris-generaal is zich zeer goed bewust van deze verplichting, dit blijkt uit informatie op de eigen website www.cgvs.be.

Ook artikel 2, lid 2, van het Koninklijk Besluit van 22 juli 2003 stelt dat de ambtenaren belast met het gehoor van een minderjarige verzoeker om internationale bescherming over de vereiste kennis met betrekking tot de bijzondere noden van minderjarigen moeten beschikken.

Uit de verplichting tot behandeling door een gespecialiseerde medewerker volgt onder meer dat tijdens het gehoor gebruik wordt gemaakt van in het bijzonder, meer gesloten vraagstelling, aparte gehoorruimtes en bijzondere aandacht voor de kwetsbaarheid van de minderjarige. Uit het administratief dossier komt deze bijzondere behandeling absoluut niet naar voor.

Ook deze verplichtingen worden door de commissaris-generaal expliciet bevestigd op haar eigen website.

- Ten tweede argumenteert verzoeker dat hij heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht. Het verzoek werd afgewezen omdat verzoeker zijn medewerkingsplicht niet vervuld heeft en onvoldoende duidelijkheid heeft geschept. Deze medewerkingsplicht volgt uit de interpretatie van de Vreemdelingenwet conform de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

Artikel 4, lid 1 tot 3, van de Richtlijn 2011/95/11 verduidelijken wat onder de medewerkingsplicht moet worden begrepen. De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. De in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis.

Verzoeker zou hebben verzaakt om duidelijkheid te scheppen over zijn recente plaats van herkomst.

Verzoeker volhardt naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming in de meest duidelijke bewoordingen dat hij wel degelijk tot zijn vertrek verbleef in het subdorp Titin Kala van het dorp Amla, in het district Dara-i-Nur, provincie Nangarhar.

Verzoeker slaagde er recent in om het contact met zijn familie te herstellen. In Brussel ontmoette hij immers iemand uit zijn dorp in Afghanistan die wel nog contact had met zijn familie. Met de hulp van deze persoon kon verzoeker het telefoonnummer van zijn vader bemachtigen. Op deze manier lukte het om documenten te verkrijgen die zijn identiteit en verblijf in Afghanistan kunnen staven.

Verzoeker legt documenten voor om zijn afkomst te bewijzen. Hij legt zijn taskara (stuk 3) en de taskara van zijn vader (stuk 4) voor. De vertalingen van deze documenten worden zo snel mogelijk bezorgd.

Verzoeker voegt bovendien een enveloppe (stuk 5) die hem werd toegestuurd door zijn familie in Afghanistan. Op de enveloppe staat geschreven dat deze afkomstig is uit Nangarhar, Afghanistan. Dit levert het bewijs dat verzoeker zijn familie nog steeds in Afghanistan verblijft en dat hijzelf afkomstig is uit Afghanistan en meer bepaald uit de provincie Nangarhar.

Nergens in de bestreden beslissing werd overgegaan tot een grondige analyse of werd er rekening gehouden met de Afghaanse cultuur. Er werd zonder enige rationele gevolgtrekking verwezen naar het feit dat verzoeker niet voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht.

Het is van uiterst belang dat de individualiteit van verzoeker in acht genomen wordt en dat ook de context waar verzoeker zich in bevindt in rekening wordt genomen bij het maken van een beslissing. De bestreden beslissing gaat hier volledig aan voorbij.

Verzoeker baseert zich hiervoor op stuk 6 van het verzoekschrift, UNHCR's *"Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems"* (p. 118), te consulteren via www.unhcr.org.

Louter op basis van het feit dat verzoeker niet wordt geloofd stelt de commissaris-generaal dat hij aan zijn medewerkingsplicht heeft verzaakt, met alle gevolgen van dien. Dit is evenwel een argumentatie die hiertoe onmogelijk kan volstaan.

Het is niet omdat de commissaris-generaal het relaas van verzoeker niet gelooft, dat verzoeker zonder meer zijn medewerkingsplicht niet zou hebben nagekomen.

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker wel degelijk zijn uiterste best heeft gedaan om duidelijkheid te scheppen over zowel zijn persoonlijke gegevens als zijn asielrelaas.

- Ten derde, licht verzoeker toe dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker zou niet hebben aangetoond waar en onder welke omstandigheden hij heeft verbleven voor zijn komst naar België. Bijgevolg kan er volgens de bestreden beslissing geen correct zicht worden geboden op de werkelijke achtergrond en leefsituatie waardoor verzoeker zijn aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker meent dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst, Afghanistan, te verlaten.

(i) Afkomst verzoeker

De bestreden beslissing hecht geen geloof aan het verblijf van verzoeker in zijn streek van herkomst in de periode voorafgaand aan zijn vertrek. Verzoeker zou foutieve verklaringen afgelegd hebben over de seizoenen en hij zou geen voldoende kennis hebben over het schoolgebeuren en zijn directe leefwereld.

Er dient in deze context op gewezen te worden dat het relaas van getuigen van bepaalde gebeurtenissen of feiten nooit volledig overeenstemt. Elke persoon bekijkt die gebeurtenis namelijk vanuit zijn eigen standpunt en ervaring. Door objectieve informatie wordt bevestigd dat bij het maken van beslissingen, er steeds opmerkzaam moet worden omgegaan met eigen ervaringen en achtergronden. In de bestreden beslissing wordt allerm minst rekening met stuk 6 van het verzoekschrift, UNHCR's *"Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems"* (p. 76), te consulteren via www.unhcr.org.

(ii) Schoolcarrière

Verzoeker haalt aan dat het inderdaad niet steeds zo is dat de ramadan het einde van de schoolvakantie markeert. Het is echter de laatste vijf jaar zo geweest dat de ramadan in de vakantie viel en dat het schooljaar kort na het einde van de ramadan terug begon. Gelet op de jonge leeftijd van verzoeker en het aantal jaren dat hij naar school ging klopt zijn verklaring met zijn ervaringen.

(iii) Vakken

Verzoeker heeft geen tegenstrijdige verklaring afgelegd over de gevolgde vakken in zijn laatste schooljaar. Verzoeker verduidelijkt echter dat hij Pashai kreeg vanaf de vierde graad. Hij heeft dit vak dus wel gevolgd, maar niet in de derde graad, wat zijn laatste volledige schooljaar was. In het laatste schooljaar dat hij nog les volgde, de vierde graad, kreeg hij dit vak wel onderwezen.

(iv) Schoolgebouwen

Wat de vermeende tegenstrijdigheid betreft over de schoolgebouwen wenst verzoeker te bevestigen dat sommige groepen les kregen in de meisjesschool. Andere groepen kregen echter les in tenten. De groep waartoe verzoeker behoorde, kreeg steeds les in tenten. Enkel het laatste jaar voor zijn vertrek kon verzoeker enkele dagen les volgen in het gebouw. Ondanks de interesse die zijn vader had in zijn scholing, had verzoeker totaal geen interesse in school. Zijn vader verbleef in Kabul voor zijn job en kwam slechts af en toe thuis. Hij kon zijn zoon er dus niet echt over aanspreken om zijn opleiding verder te zetten. Zijn moeder spoorde hem niet aan om naar school te gaan.

(v) Inkopen

Hoewel verzoeker alle inkopen moest doen benadrukt hij dat hij de gewichtsmaten niet courant kende. Hij ruilde het beschikbare budget om voor inkopen zonder acht te slaan op het exacte gewicht ervan. De kleuren van het geld kan verzoeker niet uit het hoofd opnoemen. Het is echter reeds geruime tijd geleden dat verzoeker vertrok uit Afghanistan en hij kan zich niet alle munten en briefjes voor de geest halen.

(vi) Facebook

Via de openbare informatie op facebook werden meerdere accounts gevonden die gelinkt kunnen worden aan verzoeker. Verzoeker geeft aan dat hij een facebookprofiel aangemaakt heeft.

Hij benadrukt echter dat de twee andere facebookaccounts wel foto's van hem bevatten, maar dat hij deze accounts niet heeft aangemaakt. De foto's waren wel openbaar gepost op instagram waardoor iedereen toegang heeft tot deze foto's en deze vervolgens op een account kan plaatsen.

(vii) Geografische kennis

De bestreden beslissing wijst erop dat verzoekers geografische kennis van zijn omgeving in Afghanistan schijnbaar uitgebreider was in het tweede verhoor dan in het eerste. Het is echter zo dat verzoeker na het eerste interview wist waaraan hij zich moest verwachten bij het tweede interview. Op die manier was hij rustiger en beter voorbereid om de vragen correct te beantwoorden.

(viii) Incidenten

De kennis van verzoeker over de prominenten en gebeurtenissen in Dara-i-Nur zou te beperkt zijn. Nochtans geeft verzoeker aan dat er een incident geweest is in een naburig dorp waarbij een meisje omkwam. Op dezelfde plaats vond vervolgens een tweede ontploffing plaats.

(ix) Migratiestromen

Ten onrechte wordt naar de migratiestromen in Dara-i-Nur verwezen. Verzoeker weet amper iets over Pakistan. Het betreft gebeurtenissen die plaats vonden toen verzoeker nog zeer jong was. Hij heeft dit dus al zeker niet actief meegemaakt en heeft er dus geen herinneringen aan.

(x) Vrees voor de taliban

Verzoeker benadrukt dat zijn vader wel degelijk piloot is bij het Afghaans leger. Verzoeker legt verschillende certificaten neer die aantonen dat zijn vader piloot is (stuk 7). De vader van verzoeker kreeg training van de Kharkiv Air Force University (stuk 7). De job van zijn vader is de reden waarom verzoeker bedreigd werd door de taliban. Zijn vader verbleef op zijn werk in Kabul en kwam amper nog naar huis. Verzoeker ging hem wel enkele keren bezoeken in Kabul.

Verzoeker verklaart dat hij door de taliban bedreigd werd. Op een dag werd hij zelfs door hen ontvoerd. Er werd van zijn vader geëist dat hij zijn job als gevechtspiloot bij het Afghaans leger zou opgeven. Zijn vader verzekerde de taliban dat hij dit zou doen maar deed dit enkel om zijn zoon vrij te krijgen. Toen verzoeker vrijgelaten werd zorgde zijn vader er onmiddellijk voor dat hij het land kon ontvluchten om naar Europa te komen.

Zijn vader is helikopterpiloot. Verzoeker legt echter certificaten voor die aantonen dat zijn vader wel degelijk piloot is (stuk 7). Gezien zijn jonge leeftijd wist verzoeker niet exact welk beroep zijn vader uitoefende. Hij wist dat zijn job te maken had met helikopters maar hij wist niet of hij wel degelijk piloot was hiervan, of dat hij ingenieur was in deze sector.

Er zijn voldoende bewijzen zijn om te stellen dat verzoeker gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging. Door de Westerse banden die zijn vader heeft, is er echter wel een groot risico op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit wordt op dit moment nog versterkt door het verblijf in Europa dat reeds meer dan een jaar duurt. Verzoeker kan immers aanzien worden als verwesterd en dus als spion.

Verzoeker wordt in Afghanistan bedreigd door de taliban. Hij werd bedreigd en zelfs ontvoerd omwille van het werk van zijn vader als militair.

In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen.

- Ten vierde, gaat de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan de UNHCR "*Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" en de hierin uitvoerig uitgewerkte '*Potential Risk Profiles*'.

Verzoeker heeft een risicoprofiel als jongeman "*of fighting age*", ook in de meest recente '*UNHCR eligibility guidelines*' van april 2016 werd duidelijk opgenomen dat een persoon als verzoeker, zelfs los van zijn persoonlijk vluchtrelaas, een groot risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd door de Taliban (verzoekschrift, stuk 8, p. 44-47).

Over het risico dat verzoeker loopt om ook door pro-regeringstroepen te worden ingelijfd wordt zelfs op geen enkele manier gemotiveerd.

- Ten vijfde, bovendien heeft verzoeker wegens het feit dat zijn vader een militair is een extra kwetsbaar profiel dat compleet wordt genegeerd. Nochtans bepaalt 'UNHCR Eligibility guidelines' van april 2016 dat dit een bijkomend risicoprofiel inhoudt (verzoekschrift, stuk 8, p. 37).

- Tot slot, ten zesde, biedt artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bijkomende bescherming aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandeling.

De subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen tegenover het land van herkomst van verzoeker. Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit. Verzoeker is recent afkomstig uit het district Dara-i-Nur in de provincie Nangarhar. In ondergeschikte orde, indien de Raad van oordeel is dat de recente afkomst van verzoeker niet kan worden vastgesteld, moet wel rekening gehouden worden met de Afghaanse nationaliteit van verzoeker. Hierover is evenwel geen enkele motivering terug te vinden in de bestreden beslissing.

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden. Dit werd recent nog door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. De commissaris-generaal heeft immers de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

Verzoeker verwijst in eerste instantie dan ook naar de 'UNHCR Eligibility Guidelines' van 19 april 2016. Ook in het rapport "*General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*", van www.ecoi.net, blijkt een stijging van het geweld in geheel Afghanistan (verzoekschrift, stuk 9).

Het geweld neemt op dit moment zodanig grote proporties aan zodat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict (verzoekschrift, stuk 10, United States Department of State, "*Country Reports on Human Rights Practices*" - Afghanistan, 3 maart 2017, te consulteren via www.refworld.org).

Verzoeker is tevens afkomstig uit één van de meest gewelddadige provincies, namelijk Nangarhar (verzoekschrift, stukken 11 en 12).

Bovendien zal verzoeker, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en wordt hij *de facto* een IDP ("*internal displaced persons*"). Immers, het ontbreken van een "*overeenkomst*" tussen België en Afghanistan heeft tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als "*terugkeerders*". Ze bestaan dus niet voor de Afghaanse overheid. Ze zijn niet traceerbaar en de Afghaanse autoriteiten laten hun volledig aan hun lot over. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Bijgevolg zal verzoeker overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen. Men is namelijk in de onmogelijkheid om zich te vestigen en de noodzakelijk toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontzegd (verzoekschrift, stuk 8).

Niettegenstaande het feit dat verzoeker dient beschouwd te worden al een "*IDP*" en niet als een "*terugkeerder*" uit Afghanistan, kan eveneens gewezen worden op de precare positie van de "*terugkeerders*". Veel Afghaanse "*terugkeerders*" vormen immers een bijzondere categorie van "*people of concern*" (verzoekschrift, stuk 13).

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, is tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b), hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt (verzoekschrift, stukken 14-16).

De interpretatie van de subsidiaire beschermingsstatus is te beperkt in de bestreden beslissing die zich focust op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengt, wordt verwaarloost.

Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven menonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit.

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerm minst stabiel te noemen is. Het is op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten bij het verzoekschrift:

- Taskara verzoeker (stuk 3);
- Taskara vader (stuk 4);
- Enveloppe Afghanistan (stuk 5);
- UNHCR *"Beyond Proof, credibility assessment in EU Asylum Systems"* (stuk 6);
- Certificaten piloot vader (stuk 7);
- UNHCR *"Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan"*, van 19 april 2016 (stuk 8);
- *"General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul"*, European Country of Origin Information Network (stuk 9);
- United States Department of State, Country Reports on Human Rights Practices - Afghanistan, 3 maart 2017 (stuk 10);
- UNAMA first quarter 2017 civilian casualty data, 27 april 2017 (stuk 11);
- *"Afghanistan: security situation"*, EASO, November 2016 (stuk 12);
- UNHCR *"Global Trends 2012, Displacement, The New 21st Century Challenge"*, 9 juni 2013 (stuk 13);
- Algemeen Ambtsbericht Afghanistan, november 2016 (stuk 14);
- *"Humanitarian Bulletin: Afghanistan"*, OCHA, 1-31 mei 2017 (stuk 15);
- *"Afghanistan's Forgotten Humanitarian Crisis"*, The Diplomat, 9 juni 2016 (stuk 16).

2.1.3. In een nota met opmerkingen licht de commissaris-generaal toe dat geen gegrond middel werd aangevoerd. Hij voegt volgende documenten:

- EASO-rapport *"Afghanistan – recruitment by armed groups"*, september 2016 (stuk 1);
- COI Focus *"Afghanistan: corruptie en valse documenten"* van Cedoca, 21 november 2017 (stuk 2).

2.1.4. In een aanvullende nota van 26 maart 2018 legt verzoeker bijkomende stukken neer ter ondersteuning van zijn verzoek. Het gaat enerzijds om de vertaling van de taskara's en de originelen van de documenten die werden neergelegd (cfr. stukken 3, 4, 5 en 7 van het verzoekschrift).

2.1.5. In een aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting voegt verzoeker nieuwe stukken die betrekking hebben op de recente ontwikkelingen in de veiligheidssituatie in geheel Afghanistan en in de provincie Nangarhar in het bijzonder:

- New York Times, *"U.S. to Withdraw About 7,000 Troops From Afghanistan, Officials Say"*, 20 december 2018;
- CBS Monitor, *"Is it safe for Europe to force Afghan migrants to return home?"*, 31 december 2018;
- NRC, *"Zeker vijftien doden bij aanvallen Taliban in Afghanistan"*, 1 januari 2019;
- International NGO Safety organisation, Afghanistan Context analysis, 18 januari 2019;
- The Guardian, *"Afghan leader's offer tot Taliban is a last-ditch gamble for peace"*, 28 februari 2018;
- UNHCR, *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"*, 30 augustus 2018;
- EASO, *"Afghanistan Guidance Note"*, juni 2018;
- US Department of Defense, *"Report to the United States Congress"*, 19 november 2018;
- Foreign Policy, *"In Afghanistan, a 17-Year-Stalemate"*, 20 november 2018;
- BBC, *"Why Afghanistan is more dangerous than ever"*, 14 september 2018;
- The Jamestown Foundation, *"Taliban Demonstrates Resilience With Afghan Spring Offensive"*, 2 juni 2018;
- NOS, *"Aantal burgerdoden in Afghanistan loopt op, ook vandaag weer aanslag"*, 15 juli 2018;
- The Jamestown Foundation, *"Islamic State a deadly force in Kabul"*, 6 april 2018;
- The Washington Post, *"How the Islamic State got a foothold in Afghanistan"*, 21 maart 2018;
- UNAMA, *"Highest Recorded Civilian Deaths From Conflict at Mid-Year Point"*, 15 juli 2017;

- TOLO news, “*Unama Reports Spike in Civilian Casualties From IEDs*”, 7 oktober 2018;
- De Morgen, “*België stuurt special forces naar Afghanistan*”, 16 november 2018;
- FOD Buitenlandse Zaken, “*Afghanistan*” reisadvies;
- Radio Free Europe, “*Three civilians killed in Afghanistan roadside bombing*”, 8 december 2018;
- Radio Free Europe, “*Afghanistan probes claim that 14 civilians killed in army raid*”, 25 oktober 2018.

Deze nieuwe informatie toont duidelijk aan dat het geweld nog steeds zeer aanwezig is in geheel Afghanistan. De veiligheid van de burgers kan niet gegarandeerd worden, waardoor er voor verzoeker een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het is duidelijk dat de situatie op het terrein drastisch is gewijzigd sinds de bestreden beslissing werd genomen. Op zijn minst moet het dossier worden teruggestuurd naar de commissaris-generaal om opnieuw onderzocht te worden in het licht van de gewijzigde situatie.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting hierover, laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat uit het administratief dossier geen bijzondere aandacht werd gegeven aan verzoekers minderjarigheid.

Vooreerst werd een fiche opgemaakt “*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*” die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 16 februari 2016, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure (CGVS-vragenlijst, stuk 26; DVZ-verklaring, stuk 27). Verzoeker heeft, samen met zijn voogd, een vragenlijst ingediend voor niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan (Vragenlijst, stuk 18). Ook uit de CGVS-gehoorverslagen blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van de persoonlijke onderhouds met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat verzoeker werd ondervraagd door een gespecialiseerde *protection officer* en dat hem gepaste vragen werden gesteld (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 13; CGVS-gehoorverslag 2, stuk 6). Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek geen rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid.

Tot slot wijst de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er uitdrukkelijk op dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 van toepassing is.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

2.4. Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, merkt de Raad vooreerst op dat de voorgelegde taskara’s verzoekers verklaringen enkel verder onderuit halen. Verzoekers taskara vermeldt immers dat hij op het ogenblik van afgifte ervan op 26 oktober 2013, negen jaar oud was in 2012-2013 en leerling. Verzoeker beweerde daarentegen dat hij niet weet wanneer hij naar school begon te gaan en slechts drie volledige schooljaren volgde (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 13, p. 9-10; CGVS-gehoorverslag 2, stuk 6, p. 6-7).

Verzoeker gaf ook aan dat hij zijn taskara kreeg voor hij naar school begon te gaan (*Ibid.*, p. 4). Het is dan ook opmerkelijk dat deze al zou vermelden dat verzoeker leerling was. Bovendien komt de referentie van registratie op verzoekers taskara en zijn vaders taskara niet overeen met de registratie op diens taskara. Bovendien verwijst de Raad naar objectieve informatie (Nota met opmerkingen, stuk 2), met name de “COI Focus: Afghanistan. Corruptie en valse documenten” van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Gelet op het voorgaande kan de Raad enkel besluiten dat verzoeker er ook in de huidige fase van de procedure niet in slaagt om een overtuigend bewijs neer te leggen van zijn identiteit.

Bovenal merkt de Raad op dat verzoeker tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing steeds heeft volgehouden dat hij met niemand contact had in zijn land van herkomst en dat hij niet over de mogelijkheid beschikte om enige documentatie neer te leggen ter staving van zijn identiteit. De commissaris-generaal kan worden bijgetreden dat het zeer frappant is dat verzoeker toevallig, recent iemand tegen het lijf liep die hem toch in contact kon brengen met zijn familie in Afghanistan. De plotse wijziging van deze situatie is, gezien de *timing* ervan, op zijn minst opmerkelijk. De neergelegde stukken zijn bijgevolg niet van die aard dat zij een ander licht werpen op de motieven waarop de bestreden beslissing steunt, integendeel. De vaststelling dat de enveloppe bij de verzender als adres vermeldt “Dara e Noor district Amla village” is onvoldoende als bewijs van verzoekers voorgehouden herkomst. Immers, er is geen enkele garantie dat de verzender aan het koerierbedrijf zijn werkelijke (verblijfs)adres heeft opgegeven.

Artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verzoeker alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk moet aanbrengen, waaronder zijn verklaringen en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Het ontbreken van bepaalde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, merkt de Raad op dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen en voorgelegde taskara's – die gegevens bevatten die niet corresponderen met verzoekers verklaringen – een gebrek aan bewijs omtrent verzoekers identiteit is. Deze elementen vormen dus een negatieve indicatie voor de gehele geloofwaardigheid van het relaas, aangezien hiervoor geen bevredigende verklaring bestaat.

Verzoekers verweer over de motieven met betrekking tot (i) verzoekers schoolcarrière, de gevolgde vakken tijdens het laatste volledige schooljaar, het schoolgebouw waar hij les volgde, (ii) de inkopen die verzoeker deed, (iii) zijn verklaringen over zijn familienetwerk en de contacten met familie en vrienden in Afghanistan, (iv) zijn kennis over het district waarvan hij stelt afkomstig te zijn, over prominenten en gebeurtenissen daar en de massale migratiestromen, stelt de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht. De motieven over verzoekers directe omgeving en het landbouwbedrijf worden zelfs niet betwist.

Verzoeker ontkent slechts de vaststellingen dat er belangrijke indicaties zijn om te twijfelen aan zijn identiteit en zijn regio van herkomst, herhaalt zijn verklaringen over zijn profiel en volhardt dat hij wel over een toereikende kennis bezit over zijn regio van herkomst en vraagt om het voordeel van de twijfel ruim toe te passen.

Na lezing van het administratief dossier wordt de commissaris-generaal echter bijgetreden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers identiteit, profiel en regio van herkomst.

Waar verzoeker vasthoudt aan het feit dat zijn vader wel degelijk helikopterpiloot is, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing terecht wijst op verzoekers verklaring bij aanvang van de procedure dat verzoekers vader “*bouwingenieur*” was en thuis was (DVZ-verklaring, stuk 26, p. 7). De documenten die thans worden bijgebracht, namelijk een aantal certificaten, een werkbadge van ANA en een bedankingsbrief van de Indische ambassade te Kabul, zijn niet van dien aard om een ander licht te werpen op de beoordeling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vader

helikopterpiloot is. Dergelijke documenten hebben slechts een ondersteunende werking en vermogen niet om een ongeloofwaardig asielrelaas alsnog geloofwaardig te maken. Bovendien herhaalt de Raad dat uit objectieve informatie (Nota met opmerkingen, stuk 2), met name de *“COI Focus: Afghanistan. Corruptie en valse documenten”* van Cedoca van 21 november 2017, blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Gelet op het voorgaande kan de Raad enkel besluiten dat verzoeker er ook in de huidige fase van de procedure niet in slaagt om een overtuigend bewijs neer te leggen van zijn vaders werk als helikopterpiloot voor het ANA.

De door verzoeker toegevoegde algemene landeninformatie over rekrutering van jongemannen en de veiligheidssituatie in Afghanistan kan niet dienstig in rekening worden gebracht, nu verzoeker in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

In zoverre verzoeker meent dat, gezien zijn minderjarigheid, de bewijslast soepel is, benadrukt de Raad andermaal dat verzoekers minderjarigheid hem niet ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. De Raad kan begrip opbrengen voor de onzekerheid waarin een jonge verzoeker zich bevindt, maar hij heeft er evenwel alle belang bij om de instanties belast met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming de waarheid te vertellen betreffende de redenen die hem ertoe gebracht hebben zijn land van herkomst te verlaten. Wanneer echter zoals *in casu* de gegevens en elementen die door de minderjarige worden aangebracht vaag, algemeen en ongeloofwaardig zijn en de verklaringen die hij aflegt met betrekking tot zijn identiteit, profiel en regio van herkomst in zijn geheel genomen ongeloofwaardig overkomen, kunnen de instanties enkel vaststellen dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Gelet op het geheel van bovenstaande overwegingen heeft verzoeker niet voldaan aan de op hem rustende bewijslast, zelfs indien rekening wordt gehouden met zijn minderjarigheid.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, doch gelet op het feit dat verzoeker de beweerde herkomst uit Amla, in het district Dara-i-Nur, in de provincie Nangarhar in Afghanistan niet aannemelijk maakt, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure zijn ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt.

Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer daar verzoeker op dit punt uitdrukkelijk werd aangesproken tijdens het persoonlijk onderhoud en dus de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 6, p. 2, 9-10).

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP